

บทที่ 4

"The New Dress"

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Virginia Woolf ผู้ประพันธ์เรื่อง "The New Dress"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "The New Dress" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 เทคนิคของนักประพันธ์
 - 3.2 ตัวละคร (character)
 - 3.3 ฉาก (setting)
 - 3.4 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.5 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. Virginia Woolf เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1882-1941
2. "The New Dress" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการจะชี้ถึงในเรื่องต่อไปนี้
 - 2.1 สังคมมักจะประกอบด้วยบุคคลหลายอาชีพ หลายชั้นวรรณะ แม้ว่าสังคมส่วนใหญ่จะคิดว่าสังคมของตนเป็นประชาธิปไตยก็ตาม
 - 2.2 เมื่อสังคมประกอบด้วยบุคคลต่างอาชีพ ต่างชั้นวรรณะ บุคคลเหล่านั้นจึงมีนิสัยต่างๆ นานา บางคนชอบคุยโอ้อวด บางคนก็ชอบถูกผู้อื่น บ้างก็คิดว่าตนเองดีแต่ผู้เดียว ผู้อื่นไม่ดีไปหมด
 - 2.3 กาวัดฐานะหรือชั้นวรรณะ มักจะดูจากวัตถุภายนอกที่ผู้นั้นมี เช่น เสื้อผ้าที่สวมใส่ เครื่องประดับ รวมไปถึงบ้าน หรือรถยนต์ที่ผู้นั้นเป็นเจ้าของ
 - 2.4 การที่มนุษย์วัดฐานะหรือการแบ่งชั้นวรรณะ โดยดูจากวัตถุภายนอกนี้เอง จึงอาจทำให้คนเป็นจำนวนมากดิ้นรน เพื่อให้ได้สิ่งเหล่านั้นมา เช่น ถ้าเห็นเพื่อนมีรถยนต์ หรือเครื่องประดับราคาแพงๆ ถ้าตนเองไม่มีก็กลัวว่าเพื่อนจะดูถูก จึงพยายามต้องเป็นเจ้าของสิ่งเหล่านั้นอย่างเพื่อนบ้าง การเอาตนเองไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นเห็นเขามีอะไรแล้วตนเองไม่มี ทำให้เกิดความทุกข์ไม่มีความสุข เกิดความไม่พอใจในตนเอง ดังนั้นการพอใจ หรือการรู้จักตนเองว่าเป็นใคร สามารถทำอะไรได้บ้างตามสถานะภาพของตนเอง จะทำให้ผู้นั้นอยู่อย่างมีความสุข

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 4 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ Virginia Woolf ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "The New Dress" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

คนส่วนใหญ่มักจะวัดฐานะกันที่เสื้อผ้าและเครื่องประดับ ผู้ใส่เสื้อผ้าหรู เครื่องประดับราคาแพง มักจะถูกมองว่าเป็นคนรวย เป็นที่ชื่นชมกับผู้อื่น ใครงๆ อาจคบหาสมาคมด้วย ตรงกันข้ามกับผู้ที่แต่งตัวปอนๆ อาจจะถูกมองอย่างเหยียดหยาม ดังนั้น การที่มนุษย์แต่งกายต่างๆ นานานั้น เหมือนกับมนุษย์กำลังแต่งแต้มสีสันให้กับโลกที่ตนเองอาศัยอยู่ จนทำให้มนุษย์เกือบลืมไปว่า เสื้อผ้าและเครื่องประดับนั้น เป็นเพียงวัตถุภายนอกเท่านั้น

1. ประวัตินักประพันธ์ - Virginia Woolf (เวอร์จิเนีย วูล์ฟ) (1882-1941)

เป็นนักประพันธ์และนักวิจารณ์สตรี เกิดที่กรุงลอนดอน เป็นบุตรสาวของ Sir Leslie Stephen (เซอร์ เลสลีย์ สเตเพน) ชีวิตของเธอเติบโตอยู่ท่ามกลางอิทธิพลของวรรณคดีสมัยวิคตอเรียน และได้รับการศึกษาที่บ้านโดยมีพ่อของเธอเป็นครูสอน หลังจากบิดาของเธอถึงแก่กรรมในปี 1904 เธออยู่กับพี่สาวและพี่ชายของเธอที่ Gordon Square ซึ่งเป็นที่ตั้งของกลุ่มนักเขียน Bloomsbury มีนักประพันธ์และกวีหลายคนที่เป็นสมาชิกในกลุ่มนี้ เช่น T.S. Eliot และ E.M. Foster ในปี 1912 เธอแต่งงานกับ Leonard Woolf สมาชิกผู้หนึ่งของกลุ่มนักเขียน Bloomsbury ในปี 1917 เธอและสามีได้ตั้งโรงพิมพ์ชื่อ Hogarth Press ซึ่งได้พิมพ์ผลงานของเธอทั้งหมด รวมทั้งนวนิยายเล่มแรกของเธอ

นวนิยาย 2 เรื่องแรก คือ The Voyage Out ในปี 1915 และ Night and Day ในปี 1919 เธอไม่พอใจกับผลงานของเธอใน 2 เล่มนี้นัก ดังนั้นในปี 1922 เธอจึงเขียน Jacob's Room ซึ่งเธอพยายามถ่ายทอดความรู้สึกประทับใจในเหตุการณ์ปัจจุบันและประสบการณ์ในอดีตผ่านตัวละครของเธอ แต่เธอก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นเมื่อเธอเขียน "Mrs. Dalloway" ในปี 1925 และ "To The Lighthouse" ในปี 1927 เธอพยายามปรับปรุงแก้ไขเทคนิคการเขียนของเธอในปี 1928 เธอเขียน Orlando อันเป็นเรื่องเชิงประวัติศาสตร์ของประเทศอังกฤษตั้งแต่ครั้งสมัยพระนางอลิซาเบทที่ 1 จนถึงปี 1928 และ The Waves ในปี 1931 อันเป็นเรื่องที่เธอพยายามเน้น

The term of Stream Consciousness is employed to designate a fictional technique and, in conjunction with the term novel, a subgenre. Introduced into psychology first, by William James in 1890, the term is meaningfully metaphorical, suggesting that inner thought can be properly likened to a flowing body of water. It follows that the writer might imitate this flow, not, of course by reproducing it, but by stimulating its apparently chaotic and random movement in a meaningfully ordered way.

The Stream of Consciousness Novel, employing this technique, gives the impression of utilizing the mind itself as setting, subject matter, and organizing principle. The form is a revolutionary development in the direction way from a literature of manners and morals toward a literature of the mind, or the sensible inner life of man.

Stream of Consciousness เป็นเทคนิคที่บรรยายถึงสภาวะจิตใจของตัวละครใดตัวหนึ่งที่มีปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ที่อยู่รอบข้าง เทคนิคนี้เหมือนกับผู้ประพันธ์ได้เข้าไปอยู่ในจิตใจของตัวละครด้วย คือ เห็นว่าตัวละครคิดอย่างไร ทำอะไรที่ไหน ซึ่งอาจจะพาผู้อ่านให้เห็นถึงความคิดที่ไม่เป็นลำดับวาทศิลป์ของตัวละครด้วย เทคนิคนี้บางครั้งอาจจะเป็นการบรรยายความคิดของตัวละครในวันเดียวเท่านั้น แต่ผู้อ่านอาจจะทราบความเป็นมาทั้งในอดีตและปัจจุบันของตัวละครด้วยก็ได้ เช่นในเรื่อง *Ulyssess* พาผู้อ่านไปเห็นเมือง Dublin ในปี 1904 ในวันเดียวหรือในเรื่อง "Mrs. Dollaway" ผู้อ่านจะได้พบกับมุมมองต่างๆ ของกรุงลอนดอนในเวลาที่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง

การใช้เทคนิคชนิดนี้เพื่อทำให้เรื่องในนวนิยายหรือในเรื่องสั้นดูเป็นเรื่องเหมือนชีวิตจริงมากขึ้น เพราะตัวละครที่เป็นตัวแทนของชีวิตจริงในมนุษย์นั้นไม่เพียงแค่พูดเท่านั้น แต่ต้องคิดและต้องมีความรู้สึกด้วย เทคนิคนี้จึงช่วยทำให้ตัวละครดูเป็นชีวิตจริงสมบูรณ์ขึ้น สำหรับวูล์ฟเองเมื่อนำวิชานี้มาใช้นั้น ความคิดต่างๆ มักจะถ่ายทอดออกมาในบุรุษที่สาม แทนที่จะใช้บุรุษที่หนึ่งเป็นศูนย์กลางหรือเป็นสิ่งพาผู้อ่านไปรู้จักกับตัวละครอื่นๆ

กิจกรรมการเรียนรู้ 1

1. ระบุชื่อนักประพันธ์อังกฤษและอเมริกันที่ใช้วิธีการ Stream of consciousness ในกา
เสนอแนะตัวละครให้ผู้อ่านรู้จักมาสัก 2-3 คน

2. การเขียนเรื่องสั้นด้วยวิธี

ถึงเทคนิคที่เรียกว่า Stream of Consciousness มากกว่าเรื่องอื่นๆ เป็นเรื่องที่พาผู้อ่านให้เข้าไปอยู่ในจิตใจของตัวละคร 6 แบบที่มี 6 ความคิด เป็นประสบการณ์ของตัวละครตั้งแต่เด็กไปจนแก่ที่ชี้ให้เห็นถึงชีวิตที่เป็นวัฏจักรหมุนเวียนไม่สิ้นสุด นอกจากนี้มี In the Years (1937) และนวนิยายเรื่องสุดท้ายคือ Between The Acts (1941)

วูล์ฟยังเขียนเรื่องชีวประวัติ 2 เรื่อง เล่มหนึ่งเป็นประวัติเชิงเสริมแต่งถึงชีวิตของ Brownings ที่เล่าผ่านความทรงจำของสุนัขของ Elizabeth Barret หนังสือเล่มนี้ชื่อ Flush เขียนในปี 1933 และอีกเล่มหนึ่งเป็นชีวประวัติที่ขี้ดขาวของ Roger Fry เขียนในปี 1940

งานวิจารณ์ทางด้านวรรณคดีของวูล์ฟที่ได้รับความนิยมยกย่องควรแก่การศึกษาได้แก่

The Common Reader (1925)

The Common Reader : Second Series (1932)

The Death of the Moth (1942)

Granite and Rainbow (1958)

A Writer's Diary (1953) ซึ่งสามี่เธอได้พิมพ์ออกทีหลังเป็นหนังสือที่พูดถึงวิถีและเทคนิคของเธอ รวมทั้งพูดถึงประสบการณ์กับความตื้นตันระหว่างที่เธอเขียนถึงผลงาน และความเหนื่อยยากกับผลงานที่ได้รับความล้มเหลว

วูล์ฟเริ่มป่วยด้วยโรคทางสมองตั้งแต่ปี 1917 เป็นต้นมา และเป็นมากขึ้นตามลำดับในปี 1941 เธออพยพไปอยู่ที่ Rodmell ใน Sussex และหลังจากที่เธอได้จบนวนิยายเรื่องสุดท้ายของเธอชื่อ Between The Acts ประกอบกับความไม่พอใจที่เธอมีทั้งระเบิดทางตอนใต้ของประเทอังกฤษ เธอจึงฆ่าตัวตายด้วยการจมน้ำตาย

เทคนิคที่วูล์ฟนำมาเขียนในเรื่อง "The New Dres" เรียกว่า Stream of Consciousness คำนี้นำเข้ามาใช้ในเรื่องของจิตวิทยา โดย William James ในปี 1890 ซึ่งอธิบายถึงสภาวะจิตใจของมนุษย์ สำหรับงานเขียนทางด้านนวนิยายและเรื่องสั้น ผู้นำเอาเทคนิคนี้มาใช้ได้แก่ Dorothy Richardson, Smallet, Maria Edgeworth หลังจากที่ May Sinclair ได้สัมภาษณ์ Dorothy Richardson เกี่ยวกับเทคนิคของเธอในปี 1918 ตั้งแต่นั้นมาคำนี้ก็เป็นที่รู้จักในหมู่นักเขียนรวมทั้ง James Joyce, Faulkner และ วูล์ฟ เป็นต้น เช่น ของ Joyce ได้แก่เรื่อง Ulysses ของ Faulkner ได้แก่เรื่อง As I Lay Daying ของวูล์ฟได้แก่เรื่อง "Mrs. Dalloway" และอื่นๆ อีกหลายเรื่อง

M.M. Ideberman และ Edward E. Foster ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า Stream of Consciousness ไว้ในหนังสือ A Modern Lexicon of Literary Terms หน้า 111 ว่า

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "The New Dress" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Mrs. Dalloway's Party - A Short Story Sequence by Virginia Woolf, Edited by Stella Mc Nichol, printed in London by The Hogarth Press, 1978 หน้า 56-65

Mabel had her first serious suspicion' that something was wrong as she took her cloak² off and Mrs. Barnet, while handing her mirror and touching the brushes had thus drawing her attention, perhaps rather markedly", to all the appliances for tidying and, improving hair, complexion, clothes, which existed on the dressing table. confirmed the suspicion--that it was not right, not quite right., which growing stronger as she went. upstairs and springing at her, with conviction⁴ as she greeted Clariss Dalloway, she went straight to the far end of the room, to a shaded corner where a looking-glass hung and looked. No' Tt. was not right. And at once the misery which she always tried to hide, the profound⁵ dissatisfaction--the sense she had had, ever since she w a s a child, of being inferior to other people--set upon her, relentlessly⁶, remorselessly⁷, with an intensity which she could not beat off, as she would when she woke at night. at home, by reading Borrow or Scott; f o r o h these men, o f these women, al I were thinking--"What's Mabel wearing? What a fright she looks! What a hideous new dress!" --their

อธิบายศัพท์

1. suspicion : partial or unconfirmed belief esp. that something is wrong or someone guilty = ความสงสัย
2. cloak : a loose garment without sleeves = เสื้อคลุมหลวมๆ
3. markedly : clearly - อย่างเห็นได้ชัด
4. conviction : proving or finding guilty = การพิสูจน์หรือพบว่าผิด
5. profound : depths of thought or meaning = ลึกซึ้ง
6. relentlessly : mercilessly = อย่างไม่กรุณา
7. remorselessly: cruelly; pitilessly = อย่างโหดร้าย

eyelids flickering' as they came up and then their lids shutting rather tight. It was her own **appalling**² inadequacy: her cowardice; her mean, water-sprinkled look that depressed her. And at once the whole of the room where, for ever so many hours, she had planned with the little dressmaker how it was to go seemed **sordid**³, **repulsive**⁴; and her own drawing-room 'so **shabby**⁵, and herself, going out, **puffed**⁶ **up** with **vanity**⁷ as she touched the letters on the hall table and said: "How dull!" to show off--all this now seemed unutterably silly, **paltry**⁸, and provincial. All this had been absolutely destroyed, shown up, exploded, the moment she came into Mrs. Dalloway's drawing-room.

What she had thought that evening when, sitting **over** the teacups, Mrs. Dalloway's invitation came, was that, of course, she could not be fashionable. It was **absurd**⁹ to pretend it even--fashion meant cut, meant style, meant thirty guineas at least--but why not be original? Why not be herself, anyhow? And, getting up, she had taken that old fashion book of her mother's, Paris fashion book of the time of the Empire, and had thought how much prettier, more dignified, and more womanly they were then, and so set herself--oh, it was foolish--trying to be like them, pluming herself in fact, upon being modest and old-fashioned and very charming, giving herself up, no doubt about it, to an **orgy**⁹ of self-love, which deserved to

1. flickering : flashing and dying away = วาบวับ
2. appalling : fear of terror = น่าใจหาย ชนลุก
3. sordid : dirty; disgusting = สกปรก
4. repulsive : causing a feeling of disgust = น่าขยะแขยง
5. shabby : bad, old; in bad condition = เก่า
6. puffed : breathed quickly = หายใจเร็ว (พองตัว)
7. vanity : emptiness, worthlessness = ความว่างเปล่า ความไม่มีคุณค่า
8. **paltry** : **worthless** = ความไม่มีค่า
9. **orgy** : an occasion of wild, drunken merry-making = การเลี้ยงสุรา

be chastised" and so **rigged**² herself out like this.

Hut she dared not look in the glass. She could not face the whole horror--the pale yellow, idiotically old-fashioned silk dress with its long skirt and its high sleeves and its waist and all the things that looked so charming in the fashion book, but not on her, not among all these ordinary people. She felt like a dressmaker's dummy standing there, for young people to stick pins into.

"But, my dear, it's perfectly charming!" Rose Shaw said, looking her up and down with that little satirical **pucker**³ of the lips which she expected--Rose herself being dressed in the height of the fashion, precisely like everybody else, always.

"We are all like flies trying to crawl over the edge of the saucer," Mabel thought, and repeated the phrase as if she were crossing herself, as if she were trying to find some spell to **annul**⁴ this pain, to make this agony endurable. **Tags**⁵ of Shakespeare, lines from books she had read ages ago, suddenly came to her when she was in agony. and she repeated them over and over again. "Flies trying to crawl," she repeated. If she could say that over often enough and make herself see the flies, she would become numb, chill, frozen, dumb. Now she could see flies crawling slowly out of a saucer of mild with their wings stuck together; and she strained (standing in front of the looking-glass, listening to Rose Shaw) to make herself see Rose Shaw and all the other people there as flies, trying to hoist themselves out of something or into something, **meagre**⁶, insignificant,

1. chastised : punished severely = ฆี่ยนตีกันอย่างรุนแรง
2. rigged : tricky = อย่างเล่ห์เหลี่ยม เล่ห์กระเท่
3. pucker : wrinkle = จีบปาก
4. annul : put an end = ลบล้าง
5. tag : phrase or sentence often quoted = คำพูด ภาษิตที่พูดกันบ่อยๆ
6. meagre : insufficient = ไม่พอเพียง

toiling' flies. But she could not see them like that, not other people. She saw herself like that--she was a fly, but the others were dragonflies, butterflies, beautiful insects, dancing, **fluttering**², **skimming**³, while she alone **dragged**⁴ herself up out of the saucer. (Envy and **spite**⁵, the most detestable* of the vices⁶ were her chief faults).

"I feel like some **dowdy**⁷, **decrepit**, horribly dingy old fly," she said, making Robert **Haydon** stop **just** to hear her say that, just to reassure herself by **furbishing** up a poor weak-kneed phrase and so showing how **detached**⁸ she was, how **witty**⁹, that she did not feel in the least out of anything. And, of course, **Robert Haydon** answered something quite polite, quite insincere, which she saw through instantly, and said to herself, directly he went (again from some book). "Lies, lies, lies!" For a party makes things either much more real, or much less real, she thought; she saw in a flash to the bottom of **Robert Haydon's** heart; she saw through everything. She saw the truth. This was true. This drawing-room, this self, and the other false. **Miss Milan's** little work-room was really terribly hot, stuffy, sordid. It smelt of clothes and cabbage cooking; and yet, when **Miss Milan** put the glass in her hand, and she looked at herself with the dress on, finished, an extraordinary bliss shot through her heart.

1. toiling : moving with difficulty or trouble = เคลื่อนไหวด้วยความยากลำบาก
2. fluttering : moving the wings rapidly = โฉบ
3. skimming : removing from a surface of liquid = เคลื่อนจากผิวน้ำ
4. dragged : pulled along = ลาก
5. spite : annoy = รำคาญใจ
6. detestable : hateful = อย่างเกลียดชัง
7. vices : evil = ชั่วร้าย
8. dowdy : unfashionable = เป็น
9. decrepit : wasted; worn out., enfeebled with age = เก่า ชรา
10. furbishing : polishing = ขัดเป็นเงา

suffused' with light, she sprang into existence. Rid of cares and wrinkles, what she had dreamed of herself was there--a beautiful woman. Just for a second (she had not dared look longer, Miss Milan wanted to know about the length of the skirt), there looked at her, framed in the scrolloping² mahogany, a gray-white, mysteriously smiling, charming girl, the core of herself, the soul of herself; and it was not vanity only, not only self-love that made her think it good, tender, and true. Miss Milan said that Lhr skirt could not well be longer; if anything the skirt, said Miss Milan, puckering her forehead, considering with all her wits about her, must be shorter; and she felt, suddenly, honestly, full of love for Miss Milan, much much fonder of Miss Milan than of anyone in the whole world, and could have cried for pity that she should be crawling on the floor with her mouth full of pins, and her face red and her eyes bulging³-- that one human being should be doing this for another, and she saw them all as human beings merely, and herself going off to her party, and Miss Milan pulling the cover the canary's cage, or letting him pick a hemp⁴-seed from between her lips, and the thought of it, of this side of human nature and its patience and its endurance and its being content with such miserable, scanty⁵, sordid, little pleasures filled her eyes with tears.

And now the whole thing had vanished. The dress, the room, the love, the pity. the scrolloping looking-glass, and the canary's cage--all had vanished. and here she was in a corner of Mrs. Dalloway's drawing-room,

1. suffused : spread over the surface of; covered = ซ้ำน ซาบซึ้ง แพร่
2. scrolloping: rolling or curling up into a spiral = ลวดลายท่าคล้ายม้วนกระดาษ
3. bulging : swelling out = โป่งพวม
4. hemp : a name given to various plants from which fibers are obtained for the manufacture of ropes and coarse cloth ป่าน
ปลอ กัญชา
5. scanty : small in size or amount = น้อย

suffering tortures, woken side awake to reality.

But it was all so paltry, weak-blooded, and petty-mind' to care so much at her age with two children, to be still so utterly dependent on people's opinions and not have principles or convictions. not to be able to say as other people did, "There's Shakespeare!" There's deah! We're all **weevils**² in a captian's biscuit--or whatever it was that people did say.

She faced herself straight in the glass; she pecked at her left shoulder; she issued out into the room, as if spears were thrown at her yellow dress from all sides. But instead of looking fierce or tragic, as Rose Shaw would have done--Rose would have looked like Boadicea--she looked foolish and self-conscious, and **simpered**³ like a schoolgirl and **slouched**⁴ across the room, positively **slinking**⁵, as if she were a beaten **mongrel**⁶, and looked at a picture, an engraving⁷. As if one went to a party to look at a picture! Everybody knew why she did it--it was from **shame, from humiliation**⁸

"Now the fly's in the **saucer**," she said to herself, "right in the middle, and can't get out, and the milk," she thought, rigidly staring at the picture, "is sticking its wings together."

"It's so old-fashioned," she said to Charles Burt, making him stop (which by itself he hated) on his way to talk to someone else.

She meant, or she tried to make herself think that she meant, that it

1. petty-minded : narrow minded = ใจแคบ
2. weevils : a small beetle with a hard shell = ตัวแมงเพี้ย
3. simpered : smiled in foolish self-conscious way = หัวเราะอย่างแหงๆ
4. slouched : moved in a lazy tired way = นั่ง ยืน เดินอย่างตัวงอๆ
5. slinking : going or moving in a secret = ไปหรือเคลื่อนไหวย่างเงิบๆ
6. mongrel : a dog of no special breed or of mixed hreed = สุนัขพันธุ์ทาง
7. engraving : carving = แกะสลัก
8. humiliation : being humiliated (humiliate = lower the dignity or self-respect of) = การถ่อมตน

was the picture and not her dress, that was old-fashioned. And one word of praise, one word of affection from Charles would have made all the difference to her at the moment. If he had only said, "Mabel, you're looking charming tonight!" it would have changed her life. But then she ought to have been truthful and direct. Charles said nothing of the kind, of course. He was malice' it self. He always saw through one, especially if one were feeling particularly mean, paltry, or feeble-minded.

"Mabel's got a new dress!" he said, and the poor fly was absolutely shoved into the middle of the saucer. Really, he would like her to drown, she believed. He had no heart., no fundamental kindness, only a veneer of friendliness. Miss Milan was much more real, much kinder. [f only one could feel that and stick to it, always. "Why," she asked herself--replying to Charles much to pertly, letting him see that she was out of temper, or "ruffled"² as he called it ("Rather ruffled?" he said and went on to laugh at her with some women over there)--"why," she asked herself, can't I feel one thing always, feel quite sure that Miss Milan is right, and Charles wrong and stick to it, feel sure about the canary and pity and love and not, be whipped all round in a second by coming into a room full of people?" It was her odious³, weak, vacillating⁴ character again, always giving at the critical moment and not being seriously interested in conchology⁵, etymology, botany, archaeology, cutting up potatoes and watching them fructify"

- 1 malice : desire to harm others = มุ่งร้าย
2. ruffled : easily annoyed = ทำให้อึดใจเสีย
3. odious : hateful = อย่างน่าเกลียดน่ากลัว
4. vacillating : hesitating in deciding between two opinions; keeping changing one's opinion = ลังเลใจ
5. conchology : the branch of zoology that deals with mollusk and shells
= ศาสตร์ที่เกี่ยวกับหอย
6. fructify : become fruitful = ออกลูก เกิดผล

like Mary Dennis, like Violet Searle.

Then Mrs. Homan, seeing her standing there, bore down upon her. of course a thing like a dress was beneath Mrs. Holman's notice, with the family always tumbling downstairs or having the scarlet fever'. Could Mabel tell her if Elmthorpe was ever let for August and September? Oh, it was a conversation that bored her unutterably!-it made her furious to be treated like a house agent or a messenger boy, to be made use of. Not to have value, that was it, she thought, trying to grasp something hard, something real, while she tried to answer sensibly about the bathroom and the south aspect and the hot water to the top of the house; and all the time she could see little bits of her yellow dress in the round looking-glass which made them all the size of boot--buttons or tadpoles²; and it was amazing to think how much humiliation and agony and self-loathing- and effort and passionate ups and downs of feeling were contained in a thing the size of a three penny bit. And what was still odder, this things, this Mabel Waring, was separate, quite disconnected; and though Mrs. Holman (the black button) was leaning forward and telling her how her eldest boy had strained his heart running, she could see her, too, quite detached in the looking-glass, and it was impossible that the black dot, leaning forward, gesticulating⁴ should make the yellow dot, sitting solitary, self-centred, feel what the black dot was feeling, yet they pretended.

"So impossible to keep boys quiet"--that was the kind of thing one said.

1. scarlet fever : a dangerous illness accompanied by redness of the skin

= ไข้ฉี่ดำอันตราย

2. tadpole : the form of a frog or toad between the time it leaves the egg and the time it takes the final shape of a frog or toad = ลูกกบ

3. loathing : great disgust = รังเกียจ

4. gesticulating : using movement of hands or head instead = ให้สัญญาณ

And Mrs. Holman, who could never get enough sympathy and snatched what little there was greedily, as if it were her right (but she deserved much more for there was her little girl who had come down this morning with a swollen knee-joint), took this miserable offering and looked at it suspiciously, grudgingly', as if it were a halfpenny when it ought to have been a pound and put it away in her purse, must put up with it, mean and miserably though it was, times being hard, so very hard; and on she went, creaking, injured Mrs. Holman, about the girl with the swollen joints. Ah, it was tragic, this greed, this clamour² of human beings, like a row of cormorants³, harking and flapping their wings for sympathy--it was tragic, could one have felt, it and not merely pretended to feel it!

But in **her** yellow dress tonight she could not wring out⁴ one drop more; she wanted it all, all for herself. She knew (she kept on looking into the glass, dipping into that dreadfully showing-up blue pool) that she was condemned, despised, left like this in a backwater, because of her being like this a feeble⁴, vacillating creature; and it seemed to her that the yellow dress a penance which she had deserved, and if she had been dressed like Rose Shaw, in lovely, clinging⁵ green with a ruffle⁶ of swandown⁷, she would have deserved that; and she thought that there was no escape for her--none whatever. But, it was not her fault altogether. after all. It was be-

1. grudgingly : in a grudging manner (grudging = feeling or showing ill-will or envy! = อย่างไม่เต็มใจ)
2. clamour : outcry = โห่ร้อง
3. cormorants : a large, greedy bird with a long neck = นกคาน้ำ นกอ้าสัจว
4. wring out : twist and squeeze tightly = บีบ
5. clinging : showing the form of body = แนบเนื้อ
6. ruffle : a piece of cloth gathered into folds and worn as an ornamental frill = ระบาย
7. swandown : soft feathers = ขนนุ่ม

ing one of a family of ten; never having money enough, **always skimping** and baring: and her mother carrying great cans, and the linoleum worn on the stair edges, and one sordid little domestic tragedy after another-- nothing **catastrophic**², the sheep farm failing, but not utterly; her eldest brother marrying beneath him but not very much--there was no romance, nothing extreme about them all. They **petered**³ out respectably in seaside resorts; every watering-place had one of her aunts even now asleep in some lodging with the front windows not quite facing the sea. That was so like them--they had to squint at things always. And she had done the same--she was just like her aunts. For all her dreams of living in India, married to some hero like Sir Henry Lawrence, some empire builder (still the sight of a native in a turban filled her with romance). she had failed utterly. She had married Hubert, with his safe, permanent **underling**⁴'s job in the Law, Courts, they managed tolerably in a smallish house, without proper **maids**, and hash when she was alone or just bread and butter, but now and **then**-- Mrs. Holman was off, thinking her the most dried-up, unsympathetic twig she had ever met, absurdly dressed, too, and would tell everyone about Mabel's fantastic appearance--now and appearance--now and then, though Mabel Waring, left alone on the blue sofa, punching the cushion in order to look occupied, for she would not **join** Charles Burt and Rose Shaw, chattering like magpies⁶ and perhaps laughing at her by the fireplace--now and then, there did come to her **delicious** moments, reading the other night in bed, for instance, or down by the sea on the sand in the sun, at Easter--let her recall it--a great tuft of pale sand-grass standing all twisted like a shock of spears

1. skimping : economical = **อย่างประหยัด**
2. catastrophic : sudden happening that causes suffering = **หายนะ**
3. petered : gradually came to an end = **ค่อยๆ สิ้นสุด**
4. underling : a person of low rank or position = **ผู้อยู่ในตำแหน่งต่ำ**
5. magpie : a noisy chattering person = **คนพูดมาก**

against the sky, which was blue like a smooth china egg, so firm, so hard, and then the melody of the waves--"Hush, hush," they said, and the children's shouts paddling--yes, it was a divine moment, and there she lay, she felt, in the hand of the Goddess who was the world; rather a hard-hearted, but very beautiful Goddess, a little lamb laid on the altar (one did think these silly things, and it didn't matter so long as one never said them). And also with Hubert sometimes she had quite unexpectedly--carving the mutton for Sunday lunch, for no reason, opening a letter, coming into a room--divine moments, when she told herself (for she would never say this to anybody else), "This is it. This has happened. This is it!" And the other way about it was squally surprising--that is. when everything was arranged--music, weather, holidays, every reason for happiness was there--then nothing happened at all. One wasn't happy. It was flat, just flat, that was all.

Her wretched self again, no doubt! She had always been a fretful', weak, unsatisfactory mother, a wobbly² wife, lolling about in a kind of twilight existence with nothing very clear or very bold, or more one thing than another, like all her brothers and sisters, except perhaps Hubert--they were all the same poor water-veined creatures who did nothing. Then in the midst of this creeping, crawling life, suddenly she was on the crest of a wave. That wretched fly--where had she read the story that kept coming into her mind about the fly and the saucer?--struggled out. Yes. she had those moments. But now that she was forty, they might come more and more seldom. By degrees she would cease to struggle any more. But that was deplorable! That was not to be endured! That made her feel ashamed of herself!

She would go to the London Library tomorrow. She would find some wonderful, helpful, astonishing book, quite by chance, a book by a clergyman, by an American no one had ever heard of; or she would walk down the Strand and

1. fretful : irritable; discontented = อุนใจ
2. wobbly : not firm or steady = โคลงเคลง

drop accidentally, into a hall where a miner was telling about the life in the pit, and suddenly she would become a new person. She would be **absolutely** transformed. She would wear a uniform; she would be called Sister **Somebody**; she would never give a thought to clothes again. And forever after she would be perfectly clear about Charles burt and Miss Milan and this room and that **room**; and it would be always, day after day, as if she were lying in the sun or carving the mutton. It would be it!

So she got up from the blue sofa, and the yellow button in the **looking-glass** got up too, and she waved her hand to Charles and Rose to show them she did not depend on them one scrap. and the yellow button moved out of the looking-glass, and all the spears were gathered into her breast as she walked towards Mrs. Dalloway and said, "Good night."

"But it's too early to go." said Mrs. Dalloway, who was always so charming.

"I'm afraid I must," said Mabel Waring. "But." she added in her weak, wobbly voice which only sounded ridiculous when she tried to strengthen it, "I have enjoyed myself," she said to Mr. Dalloway. who she met on the stairs.

"Lies, lies, lies!" she said to herself, going downstairs, and "Right in the saucer!" she said to herself as she thanked Mrs. Barnet for helping her wrap herself, round and round and round, in the Chinese cloak she had worn these twenty years.

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

Mabel รู้สึกว่าเธอแต่งตัวไม่เหมือนผู้อื่นขณะที่ถอดเสื้อคลุมออก และเมื่อ Mrs. Barnet ยื่นกระจกให้กับเธอ เครื่องใช้สำหรับแต่งผมและเครื่องประดับต่างๆ ที่วางอยู่บนโต๊ะแต่งตัวยิ่งทำให้เธอมีความรู้สึกว้าวุ่น เธอทำอะไรไม่ถูกมากขึ้น และความรู้สึกนี้มีมากขึ้นขณะที่เธอขึ้นไปชั้นบนบ้านของ Clarissa Dalloway และทักทายนางซึ่งเป็นเจ้าของบ้านที่เชิญเธอมา เธอตรงไปที่มุมมืดของห้องซึ่งมีกระจกแขวนอยู่ เมื่อเห็นตัวเองในกระจก เธอเห็นว่าเธอแต่งตัวอย่างไร เธอพยายามซ่อนความรู้สึกขมขื่นซึ่งเป็นความรู้สึกที่เธอมีมาตั้งแต่เด็ก เป็นความรู้สึกที่คิดว่าตนเองมีปมด้อยเมื่ออยู่ต่อหน้าผู้อื่น มันเป็นความ

รู้สึกที่ทารูจิดใจเธอเหลือเกิน และเธอไม่สามารถที่จะลบล้างให้มันหมดไปได้ และมักทำให้เธอต้องตื่น
ขึ้นในเวลากลางคืนด้วยการอ่านงานของ Borrow หรือของ Scott พลัน Mabel ก็นึกถึงคนในงานว่า
ผู้คนที่อยู่ในงานบ้าน Mrs. Dalloway คงคิดว่า Mabel ใส่ชุดอะไรมาในงานคืนนี้ กระโปรงที่เธอใส่
คงดูน่าเกลียด ความรู้สึกของเธอถูกถ่ายทอดออกมาดังนี้

Mabel had her first serious suspicion that something was wrong as she
took her cloak off and Mrs. Barnet, while handing her mirror and touching
the brushes and thus drawing her attention, perhaps rather markedly, to all
the appliances for tidying and improving hair, complexion, clothes, which
existed on the dressing table, confirmed the suspicion--that it was not
right, not, quite right, which growing stronger as she went. upstairs and
springing at her, with conviction as she greeted Clarissa Dalloway, she
went straight to the far end of the room to a shaded corner where a look-
ing-glass hung and looked.No! It was not right.And at once the misery which
she always tried to hide, the profound dissatisfaction--the sense she had
had, ever since she was a child, of being inferior to other people--set
upon her, relentlessly, remorsefully, with an intensity which she could not
beat off, as she would when she woke at night. at home, by reading Borrow
or Scott; for oh these 'men, oh these women, all were thinking--"What's Ma-
bel wearing? What a fright she looks! What a hideous new dress!"

เธอคิดไปถึงสาเหตุว่าทำไมเธอจึงต้องแต่งชุดนี้มาในงาน เมื่อเธอได้รับเชิญจาก Mrs. Dalloway
ความคิดในตอนนั้นว่า เธอไม่สามารถที่จะแต่งตัวตามสมัยนิยมได้ เพราะนั่นหมายถึงเธอต้องจ่ายเงินถึง
30 กวินิสเป็นของขำน้อย เธอต้องการเป็นตัวของเธอเอง เธอจึงได้เอาหนังสือแบบเสื้อของสมัยแม่เธอ
มาดู และเห็นว่าแบบกระโปรงสมัย Empire (ลักษณะกระโปรงคล้ายๆ กับกระโปรงประจำชาติที่หญิง
ชาวเกาหลีใส่กัน) นั้นดูสวยงาม เธอจึงเลือกมา เธอไม่ต้องการทำตัวคล้ายคนอื่นๆ ในงาน และเห็น
ว่ามันน่าจะดูจะทำเหมือนอย่างพวกนั้น แต่พอเธอใส่ชุดนี้มาในงานที่บ้าน Mrs. Dalloway จริงๆ
เธอกลับไม่กล้ามองตนเองในกระจก ชุดที่เธอใส่เป็นชุดผ้าไหมสีเหลืองอ่อน เธอรู้สึกเหมือนตัวเอง
เป็นหุ่นของช่างตัดเสื้อที่ถูกปักด้วยเข็มหมุด การบรรยายตอนนั้นคือ

But she dare not look in the glass. She could not face the whole horror--
the pale yellow, idiotically old-fashioned silk dress with its long skirt

and its high sleeves and its waist and all the things that looked so charming in the fashion book, but not on her, not among all these ordinary people. She felt like a dressmaker's dummy standing there, for young people to stick pins into.

ขณะที่เธอกำลังคิดเพลินอยู่นั้น Rose Shaw แยกผู้หนึ่งมองเธอ นางยิ้มที่ริมฝีปาก นางแต่งตัวตามสมัยนิยม นางชม Mabel ว่าชุดที่ใส่น่ารักมาก - "But, my dear, it's perfectly charming!"

Mabel นึกไปถึงประโยคที่เธอเคยอ่านจากหนังสือของเชคสเปียร์ว่ามนุษย์เหมือนกับแมลงที่พยายามไต่ไปบนขอบจานรองแก้ว "We are all like flies trying to crawl over the edge of saucer." และเธอเห็นแมลงเหล่านั้นก็เกิดนึกมกกำลังคลานช้าๆ ออกจากจานรองแก้ว เธอขิดตัว (เพราะขณะนั้นเธอยืนอยู่หน้ากระจกและกำลังฟัง Rose Shaw อยู่) เพื่อให้ตัวเธอเห็น Rose Shaw และคนอื่นๆ ในที่นั้น เธออยากให้พวกเขาเป็นเหมือนแมลงที่ไม่มีความสำคัญไม่มีความหมาย บินจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง แต่เธอกลับเห็นพวกเขาเป็นแมลงที่สวยงามดั่งผีเสื้อหรือแมลงปอที่บินโฉบไปโฉบมา ขณะที่ตัวเธอกลับเป็นแมลงธรรมดาที่พยายามพาตัวเองออกจากจานรองแก้วตัวเดียว เธอจึงมองพวกเขาอย่างอิจฉาและอย่างเกลียดชัง อันเป็นความไม่ดีของเธออย่างหนึ่ง

เธอพูดว่า "ฉันรู้สึกเหมือนเป็นแมลงแก่งๆ ที่ดูสกปรกและเชื่องๆ" ทำให้ Robert Haydon หยุดฟังเธอ เขาตอบเธออย่างสุภาพแต่ไม่จริงใจ ซึ่งทำให้ Mabel รู้ว่าเขาโกหก และเธออ่านหัวใจเธอออก เธอนึกถึงห้องทำงานของ Miss Milan ที่มีกลิ่นเสื้อผ้าและกลิ่นกับข้าว Miss Milan มองเธอและต้องการรู้ความยาวของกระโปรงที่เธอใส่ออยู่ Miss Milan กล่าวว่ากระโปรงที่ Mabel ใส่ออยู่นั้น น่าจะสั้นกว่านี้ ซึ่งทำให้เธอเห็นว่า Miss Milan มีความจริงใจ เธอรู้สึกรัก Miss Milan มากกว่าใครๆ ในโลกนี้

เธอคิดเพลินถึงเรื่องต่างๆ เธอตื่นจากวังค์พบว่าตัวเองอยู่ที่มุมห้องรับแขกของบ้าน Mrs. Dallo-way และนี่คือความจริงที่เธอเผชิญอยู่

เธอพบกับ Charles Burt แยกในงานอีกผู้หนึ่ง เธอภาวนาให้เขาชมเธอ แต่เขากลับแกล้งพูดว่า Mabel ใส่อกระโปรงชุดใหม่มา ทำให้เธอเห็นว่า Charles Burt เป็นผู้ที่ไม่มีหัวใจ ความกรุณา ชอบพูดจาทำร้ายจิตใจผู้อื่น

พอเธอพบกับ Mrs. Holman เธอถูกนางถามยังกับเป็นนายหน้าหาบ้านเช่า เช่นนางถาม Mabel ว่า ดิก Elmthorpe เคยให้เช่าเมื่อเดือนสิงหาคมและกันยายนหรือ ต้องคอยตบนางเกี่ยวกับเรื่องห้องน้ำ และน้ำร้อนบนบ้าน การคุยแบบนั้นทำให้ Mabel โกรธ เธอรู้สึกตัวเองไม่มีคุณค่าในงานและเธอเห็นว่ามันไม่ใช่ความผิดของเธอ เธอไม่สามารถเหมือนใครๆ เพราะเธอมีพี่น้องทั้งหมด 10 คน

ไม่มีเงินพอเพียง ความฝันของเธอคือการแต่งงานกับคนที่มียศมีตา เช่น Sir Henry Lawrence แต่ชีวิตในความเป็นจริง เธอแต่งงานกับ Hubert ผู้ซึ่งมีตำแหน่งไม่สูงในศาล เธอและเขาต้องอยู่อย่างอดทนในบ้านหลังเล็กๆ ไม่มีคนใช้ ไม่สามารถมีอาหารดีๆ ได้ เธอเลยคิดไปถึงว่าตลอดเวลาของชีวิตการแต่งงาน เธอไม่เคยเป็นแม่ที่ดี ไม่เคยเป็นภรรยาที่ดี ปัจจุบันเธออายุ 40 ปีแล้ว ไม่ทราบจะดันรนต่อไปทำไม เธอรู้สึกละเอียดใจเหลือเกิน นี่คือข้อความที่เธอค้นพบตัวเองในที่สุด - But now that she was forty, they might come more and more seldom. By degrees she would cease to struggle any more. But that was deplorable! That was not to be endured! That made her feel ashamed of herself!

เธอคิดต่อไปว่า เธอจะไปห้องสมุดลอนดอนแห่งนี้ ถ้าหากโดยบังเอิญเธอจะหาหนังสือที่เขียนโดยนักกวีหรือโดยชาวอเมริกันคนใดคนหนึ่งได้มาอ่าน เธอคงจะเป็นบุคคลใหม่ เธออาจจะใส่ชุดแม่ชีและถูกเรียกให้เป็น sister ก็ได้ เธอคงไม่นึกถึงเสื้อผ้าอีก เธอหลง Charles Burt และ Miss Milan อย่างเข้าใจ และคงจะเป็นดังนั้นตลอดไป

เธอจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้และเธอเห็นเงาของตัวเองในชุดสีเหลืองในกระจกลุกขึ้นด้วย เธอกล่าวอำลา Mrs. Dalloway ซึ่งนางพูดกับเธอว่าทำไมรีบกลับนัก แต่ Mabel กล่าวว่าเธอต้องขอตัวกลับบ้านก่อน และเธอพยายามทำเสียงให้ว่า เร็งว่า เธอสนุกมากกับงานคืนนี้ เธอลงบันไดมาพบกับ Mr. Dalloway ที่บันไดเธอพูดกับเขาว่า งานคืนนี้สนุกมาก แล้วเธอบอกกับตนเองว่า เธอก็โกหกตัวเองเช่นกัน เธอรู้สึกขอบคุณ Mrs. Barnet ที่ช่วยเธอพ้นตัวเป็นรูปเสื้อคลุมที่เธอใส่มาเป็นเวลา 20 ปี

กิจกรรมการเขียนที่ 2
ทำไมนักประพันธ์จึงตั้งชื่อเรื่องนี้ว่า "The New Dress"

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 **เทคนิคของนักประพันธ์** ผู้อ่านจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ถ้าจะเข้าใจถึงการที่ Woolf นำเทคนิคที่เรียกว่า Stream of Consciousness มาใช้ในการดำเนินเรื่อง เป็นวิธีที่ทำให้ผู้อ่านรู้ว่า Mabel คิดอย่างไรระหว่างที่อยู่ในงานบ้าน Mrs. Dalloway ซึ่งทำให้ผู้อ่านทราบว่า Mabel มองดูตัวเองแล้วเปรียบเทียบกับคนอื่นในงานอย่างไร เช่น เธอคิดว่าตนเองแต่งตัวเป็นเซซี ไม่เหมือนคนอื่นๆ ขณะเดียวกันก็คิดว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไรบ้าง เสร็จแล้วเธอก็กลับมาคิดถึงคนในงานอีก เป็นอย่างนี้เกือบตลอดเรื่อง จนในที่สุดทำให้ผู้อ่านทราบว่าเธอค้นพบตัวเองในที่สุด ดังนั้นการลำดับเรื่องจึงเป็นดังนี้

ก. Mabel เติริยมองชุดโดยมี Mrs. Barnet ช่วยส่งกระจกพร้อมทั้งแปร่งให้ เธอหยุดซังกมองชุดที่ใส่อีกครั้งหนึ่ง

ข. เธออยู่ที่บ้าน Mrs. Dalloway ผู้ซึ่งเป็นเจ้าภาพงานที่เธอไป เธอกล่าวทักทายเจ้าของบ้านในห้องรับแขก

ค. ที่นี่เธอพบกับ Rose Shaw และจินตนาการว่าตัวเองเป็นแมลง กลับไปพูดว่าเธอพบ Robert Haydon และ Miss Milan แล้วพากลับมาที่ห้องรับแขกในบ้าน Mrs. Dalloway อีกครั้งหนึ่ง

ง. จากนั้นพูดถึง Charles Burt และ Mrs. Holman ในงาน

จ. Mabel หวนกลับไปคิดถึงอดีต ความเพ้อฝันที่จะแต่งงานกับคนรวย บอกสาเหตุที่ต้องแต่งกระโปรงชุดนั้นมางาน แล้วกลับไปนึกถึง Mrs. Holman Charles Burt และ Rose Shaw อีกครั้งว่า เธอไม่ควรสังสรรค์กับคนเหล่านั้น หยุดคิดถึงชีวิตในวัยเด็ก คิดถึงความสุขในวัน Easter วันใดเธอก็เกิดความสุขและรู้ถึงสาเหตุของอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับเธอในงาน

ด. ตามมาด้วยเธอรู้ตัวว่าเธอเป็นคนอย่างไร จะปรับปรุงและแก้ไขตัวเองอย่างไร

ต. เธอตัดสินใจลุกออกจากห้อง ลากเจ้าของบ้านกลับบ้าน

ด้วยวิธีการดังกล่าวข้างต้นเหมือนกับให้ Mabel ทำหน้าที่เป็นแกนกลางพาผู้อ่านไปรู้จักกับตัวละครต่างๆ ผู้อ่านจะไม่ทราบว่ตัวละครเหล่านั้นมีนิสัยจริงๆ อย่างไร นิสัยของพวกเขาเหล่านี้เป็นนิสัยในความคิดของ Mabel เท่านั้นโดยเอากระโปรงที่เธอใส่ขึ้นไปอิงกับตัวละครต่างๆ สำหรับ Mabel นั้นกระโปรงใหม่นั้นหมายถึงการแสดงความมั่งคั่ง การสวมหน้ากากเข้าหากันในสังคม เพราะการแต่งตัวหรูหรานั้นก็มักทำกันในหมู่คนมีเงิน จึงสามารถมีเงินจ่ายกับเสื้อผ้าชุดใหม่ๆ ไม่ซ้ากันในแต่ละงาน และจากการเปรียบเทียบตนเองกับคนในงานนี้เองที่ทำให้ Mabel พบกับคำตอบให้ตนเองในที่สุด และสามารถชนะความขัดแย้ง (conflict) ของตนเองได้ ความขัดแย้งของเธอคือ การที่คิดว่าทำอะไรตนเองจึงจะมีฐานะหรือสามารถทำตนให้หรูหราอย่างคนในงานได้ เมื่อเธอชนะความขัดแย้งของเธอเอง เธอยอมรับกับสภาพที่แท้จริงของตนเอง ไม่มีความทะเยอทะยานเพ้อฝัน ไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดเกี่ยวกับกระโปรงที่เธอใส่มาในงานอย่างไรบ้าง เธอจึงเป็น Mabel คนใหม่ที่มีความคิดใหม่ในตอนจบ และคิดว่าคงจะเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมากกว่าที่เธอเคยเป็นมา

3.2 ตัวละคร (character)

ก. Mabel Waring คือตัวละครเอกของเรื่องนี้ เป็นหญิงอายุ 40 ปี มาจากครอบครัวที่มีบุตรถึง 10 คน เธอมีปมด้อยมาตั้งแต่เด็ก และด้วยปมด้อยนี้เองที่มีส่วนทำให้เธอเกิดความไม่มั่นใจในตัวเอง เมื่อมาอยู่ต่อหน้าผู้อื่น โดยเฉพาะในคืนนี้ที่เธอคิดว่า เธอคงทำอะไรที่ไม่ถูกต้อง เพราะเธอใส่กระโปรงยาวแบบลำสั่มยั๊มยังมีเสื้อคลุมยาวแบบเงินคลุมอีกชั้นหนึ่ง กระโปรงตัวในกับเสื้อคลุมไม่เข้าชุดกันเลย เธอจึงคิดว่าคนในงานอาจจะเห็นเธอแต่งตัวเป็นเชย ไม่ถูกกาลเทศะ เป็นความรู้สึกที่เธอเกลียดกับตนเองว่าเธอทำถูกแล้ว เพราะเธอไม่มีเงินเหมือนคนอื่น ไม่สามารถแต่งตัวหรูหราเหมือนคน

ในงาน ดังนั้นเมื่อเธอคิดว่าเธอไม่สามารถแต่งตัวเหมือนผู้อื่นได้ อะไรที่เธอหาได้แทนเธอก็แต่งชุดนั้น
มาแทน เธออยากเป็นตัวของตัวเอง แต่พอเธอแต่งชุดนี้เข้าไปในงานบ้าน Mrs. Dalloway จริงๆ
เธอกลับคิดว่าทุกคนคงมองเธอเหมือนตัวตลก หรือไม่ก็มองเธออย่างดูถูกดูแคลน เธอจึงคิดว่าหลายคน
ที่ชมเธอนั้นไม่ได้ชมอย่างจริงจัง แต่พอเธอค้นพบความจริงว่าเธอเองก็อายุไม่น้อยแล้ว ควรทำตนเอง
ให้เป็นประโยชน์กับครอบครัว คือสามีและลูกๆ เสียที เรื่องเสื้อผ้าไม่ใช่เป็นเรื่องที่เธอควรจะไปใส่ใจ
เธอกลับเป็นหญิงที่ขอมรับสภาพที่แท้จริงของตนเองว่า เป็นใคร มีฐานะอย่างไร เธอจึงไม่สนใจว่าคน
อื่นจะคิดหรือมองเธออย่างไร ดังนั้นเธอจึงทนอยู่ในงานบ้าน Mrs. Dalloway อีกต่อไปไม่ได้ ใน
เมื่อเธอคิดว่าพวกเขาเหล่านั้นไม่เหมือนเธอ

ก. Hubert Waring ผู้อ่านรู้แต่เพียงว่าเขาเป็นสามีของ Mabel ทำงานตำแหน่งไม่ใหญ่โต
นักในศาลแห่งหนึ่ง

ข. Mrs. Dalloway เป็นผู้ที่เชิญแขกต่างๆ มางานที่บ้านของนาง เรารู้จาก Mabel ว่า นาง
เป็นเจ้าของบ้านที่อ่อนหวานอยู่เสมอ

ค. Rose Shaw สตรีผู้หนึ่งที่ได้รับเชิญมาในงานบ้าน Mrs. Dalloway นางแต่งตัวตามสมัย
นิยม ชุ่มที่มุมปากขณะกล่าวชม Mabel ว่าชุดที่ Mabel ใส่มานั้นดูสวยจริงๆ และ Mabel คิดว่านาง
ไม่ได้พูดจากใจจริง นี่คือข้อความที่กล่าวถึง Rose Shaw

"But, my dear, it's perfectly charming!" Rose Shaw said looking
her up and down with that little satirical pucker of the lips which she
expected--Rose herself being dressed in the height of the fashion, precise-
ly like everybody else, always.

ง. Robert Haydon แขกอีกผู้หนึ่งที่ได้รับเชิญมาในงานคืนนี้ จากความคิดของ Mabel ทำให้
ผู้อ่านทราบว่า เขาพูดจาชม Mabel เป็นเพราะมารยาทในการเข้าสังคมมากกว่า Mabel คิดว่าเขาไม่
มีความจริงใจ นี่คือข้อความตอนนี้

And, of course, Robert Haydon answered something quite polite,
quite insincere, which she saw through instantly, and said to herself, di-
rectly he went (again from some book), "Lies, lies, lies!" For a party
makes thing either much more real, or much less real, she thought; she saw
in a flash to the bottom of Robert Haydon's heart; she saw through every-
thing.

จ. Miss Milan เป็นอีกผู้หนึ่งที่ Mabel พาไปรู้จัก จากความคิดของ Mabel ทำให้ผู้อ่าน

ทราบว่ามี Mabel รู้สึกรัก Miss Milan มากกว่าใครทั้งหมด เพราะเธอเป็นคนพูดตรง เช่น เธออยากทราบความยาวของกระโปรงที่ Mabel ใส่อยู่ และเธอยังพูดว่ากระโปรงของ Mabel นั้นน่าจะสั้นกว่านี้ ทำให้ Mabel เห็นว่า Miss Milan เป็นผู้ที่มีความจริงใจมากกว่าคนอื่นๆ นี่คือข้อความที่กล่าวถึง Miss Milan ในตอนนั้น

Just for a second (she had not dared look longer, Miss Milan wanted to know about the length of the skirt), there looked at her, framed in the scrolloping mahogany, a gray-white, mysteriously smiling, charming girl, the core of herself, the soul of herself; and it was not vanity only, not only self-love that made her think it good, tender, and true. Miss Milan said that the skirt could not well be longer; if anything the skirt, said Miss Milan, puckering her forehead, considering with all her wits about tier, must be shorter: and she felt, suddenly, honestly, full of love for Miss Milan, much much fonder of Miss Milan than of anyone in the whole world.

ค. Charles Burt แยกอีกผู้หนึ่งในงานบ้าน Mrs. Dalloway เขาเป็นอีกผู้หนึ่งที่ผ่านเข้ามาในความคิดของ Mabel ว่าเป็นผู้ที่ชอบพูดจาเสียดแทงผู้อื่นยิ่งกับผู้ที่กำลังมีจิตใจอ่อนแอ เช่น Mabel เขาขาดความเมตตาและความเห็นใจต่อผู้อื่น เช่นเขาพูดจาล้อเลียน Mabel ว่าเธอใส่ชุดใหม่มาในงานซึ่งทำให้ Mabel คิดว่าเขาพูดจาเยาะเย้ยเธอเป็นของเล่นอย่างหนึ่ง นี่คือคำพูดที่บรรยายนิสัยของ Charles Burt

Charles said nothing of the kind, of course. He was malice itself. He always saw through one. especially if one were feeling particularly mean, paltry, or feeble-minded.

"Mabel's got a new dress!" he said, and the poor fly was absolutely shoved into the middle of the saucer. Really, he would like her to drown, she believed. He had no heart, no fundamental kindness, only a veneer of friendliness.

ข. Mrs. Holman แยกที่ได้รับเชิญมาในงานบ้าน Mrs. Dalloway อีกผู้หนึ่ง จากความคิดของ Mabel นางเป็นผู้หญิงที่ไม่สนใจว่าใครเขาจะเป็นอย่างไร นางคุยกับ Mabel เหมือนว่า Mabel ทำหน้าที่เป็นนางหน้าหาบ้านเข้าไปจนกระทั่งทำหน้าที่เป็นเด็กรับใช้คล้ายๆ กับเห็น Mabel เป็นตัวอะ

ไว้สักอย่าง เพราะเธอต้องคอยตอบนางอย่างอดทนเกี่ยวกับเรื่องห้องน้ำที่กวาดล้างบ้าน และน้ำร้อนบนบ้าน นี่เป็นการบรรยายที่เกี่ยวกับความนึกคิดของ Mabel ที่มีต่อ Mrs. Holman

Then Mrs. Holman, seeing her standing there, bore down her. Of course a thing like a dress was beneath Mrs. Holan's notice, with the family always tumbling downstairis or having the scarlet fever. Could Mabel tell her if Elmthorpe was ever let for August and September? Oh, it was a conversation that bored her unutterably!--it mad her furious to be treated like a house agent or a messenger boy, to be made use of. Not to have value, that was it, she thought, trying to grasp something hard, something real, while she tried to answer sensibly about the bathroom and the south aspect and the hot water to the top of the house; and all the time she could see little bits of her yellow dress in the round looking-glass which made them all the size of boot--buttons or tadpoles; and it was amazing to think how much humiliation and agony and self-loathing and effort and passionate ups and downs of feeling were contained in a thing the size of a three penny bit.

แม้ว่าตัวละครต่างๆ ผู้อ่านจะรู้จักด้วยการผ่านความคิดของ Mabel ก็ตาม แต่ก็ยังเป็นตัวละครที่เหมือนชีวิตจริง เพราะเราจะพบกับคนที่มีนิสัยต่างๆ กันในสังคมได้ เช่น คนที่มีนิสัยแบบ Rose Shaw หรือแบบ Charles Burt ก็ดีที่พูดจาเพราะแต่ไม่มีความจริงใจ กับคนที่ชอบพูดจาก้าวร้าวผู้หนึ่งนั้นแล้วแล้วแต่เป็นชีวิตจริงๆ ทั้งนั้น

กิจกรรมการเขียนที่ 3
หญิงแบบ Mabel ในเรื่องนี้ควรได้รับการยกย่องหรือติเตียน เพราะเหตุใด

กิจกรรมการเขียนที่ 4
ลักษณะนิสัย Mabel เป็นอย่างไร อธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่าง บุคคลอย่าง Mabel พบได้ในชีวิตจริงหรือไม่

3.3 ฉาก (setting)

สถานที่เกิดเหตุในเรื่องนี้คือบ้าน Mrs. Dalloway ตั้งอยู่ที่ไคโม้ทราบนันซัด แต่คิดว่าต้องเป็นกรุงลอนดอน เพราะดูจากความคิดของ Mabel ที่บอกให้เราทราบว่า เธอจะไปห้องสมุดกรุงลอนดอน เพื่อหาหนังสือบางอย่างมาอ่านในวันรุ่งขึ้น และบ้าน Mrs. Dalloway ก็ควรจะอยู่ในกรุงลอนดอนด้วย

ที่เพื่อนๆ คงใช้ระยะเวลาไม่นานไปในงานสร้างสรรค์ที่บ้าน

3.4 แก่นเรื่อง (theme)

ผู้พล็อตต้องการชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ควรจะยอมรับสภาพที่แท้จริงของตนเองว่าตนนั้นรวยหรือจน เราจะ มีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข เช่น ถ้าตนเองจนและคิดว่าผู้อื่นจะดูถูกเรา จะทำอะไรก็กลัวว่าผู้อื่นจะดูถูกไป หมดอย่างนั้นจะไม่มีความสุข แต่ถ้าเราพอใจในสภาพที่เราอยู่ไม่ว่าจะยากจนแค่ไหนเราก็เป็นสุข Mabel ในเรื่องนี้ไม่พอใจกับชีวิตของตนเองที่อยู่อย่างยากจน เธออยากทำตัวให้ทัดเทียมผู้คนในสังคมชั้นสูง แต่งตัวหรูหราประจบความมั่งมีกัน แต่เธอไม่สามารถทำเช่นนั้นได้เพราะมีเงินไม่เพียงพอที่จะทำเช่นนั้น เธอจึงเป็นทุกข์ใจคิดว่าตนเองด้อยค่า แต่งตัวเซย เป็น ผู้คนในงานดูถูกเธอ เพราะเธอไม่สามารถ ทัดเทียมเท่ากับพวกเขาได้ แต่ผู้อ่านจะรู้สึกยินดีกับทัศนคติของเธอที่เปลี่ยนไปในตอนท้าย เธอยอมรับ สภาพที่แท้จริงของเธอว่า เธอเป็นใคร มีฐานะอย่างไร เธอจึงไม่ใส่ใจว่าใครเขาจะดูถูกหรือจะมอง เธออย่างไร เธอกลายเป็นผู้หญิงที่เห็นตัวเองมีคุณค่าเหมือนคนอื่นเช่นกัน

Possible theme อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

- ก. If anyone wants to be happy, he/she should be satisfied with his/her own life.
- ข. To be satisfied with one's life will lead that person to a happy life.
- ค. To be happy in life means to be satisfied with one's life.

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากตัวอย่างที่ให้มาสัก 2-3 ประโยค

3.5 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

ก. จะเห็นว่าเป็นเรื่องของ Mabel Waring โดยเฉพาะ โดยกล่าวถึงเหตุการณ์เดี่ยว คือ เหตุการณ์ที่ Mabel นั่งกระโปรงขาวไปบ้าน Mrs. Dalloway ด้วยวิธีการเขียนแบบ Stream of Consciousness เหมือนกับผู้ประพันธ์ได้พาผู้อ่านเข้าไปนั่งอยู่ในจิตใจของ Mabel ทำให้ผู้อ่านทราบว่า เธอคิดอย่างไรขณะที่อยู่ในงานนี้ และด้วยวิธีนี้สิ่งที่ทำให้ผู้อ่านทราบถึงชีวิตในวัยเด็กว่าเป็นอย่างไร วิธีนี้ที่ทำให้ผู้อ่านทราบว่า Mabel อยู่ในห้วงความคิดหลายครั้ง ทั้งๆ ที่ตัวเองอยู่บ้าน Mrs. Dalloway ในห้วงความคิดของเธอนั้น เธอพาผู้อ่านไปสู่ชีวิตในวัยเด็กและความคิดของเธอกับแขกต่างๆ ที่มาในงาน ผู้อ่านทราบว่าเธอเป็นเด็กที่มีปมด้อย จนทำให้เธอต้องลุกขึ้นมาอ่านโคลงของกวีบางคน เพื่อปลอบตัวเอง เธอมาจากครอบครัวที่ไม่ร่ำรวย พ่อแม่มีลูกหลายคน ตัวเธอเองไม่แตกต่างไปจากพี่น้องของเธอที่มีแต่ความเพ้อฝัน แต่ไม่เคยคิดทำอะไรให้กับชีวิตของเธอ ตัวเธอเองฝันที่จะแต่งงาน

กับหนุ่มเศรษฐีระดับผู้สำเร็จราชการ แต่ชีวิตจริงเธอแต่งกับ Hubert. ผู้ชายธรรมดา ทำงานในศาล ตำแหน่งไม่ใหญ่โต เธอดำรงชีวิตอย่างมีชัยส์ แต่เธอใฝ่ฝันที่จะใช้ชีวิตหรูหราอย่างคนอื่นๆ อยากเข้าสังคมชั้นสูง เธอพาผู้อ่านให้คิดตามความคิดของเธอไปเรื่อยๆ จนเมื่อเธอได้รับคำเชิญให้มาร่วมงานที่บ้าน Mrs. Dalloway ทำให้เธอต้องคิดหาชุดใส่ไปงาน แต่เนื่องจากเธอไม่มีเงิน เธอจึงต้องเอาชุดที่เป็นที่นิยมครั้งสมัยแม่เธอยังสาวมาใส่ แต่แล้วพอเธอมาถึงบ้าน Mrs. Dalloway เธอกลับเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจกับชุดที่เธอใส่ เธอคิดว่าแขกที่มาในงานคงดูเธออย่างสมเพช ชุดที่เธอใส่คงดูเชยเป็นความคิดนี้ทำให้เธอไม่สบายใจ อึดอัดในงาน จากความรู้สึกที่เธอเป็นอยู่ทำให้เธอต้องพยายามหาคำตอบให้กับตัวเองว่าทำไมเธอจึงเป็นเช่นนี้ แล้วเธอก็ได้คำตอบว่าเป็นเพราะเธอไม่เคยพอใจกับชีวิตของเธอ ไม่ว่าจะเป็นเมื่อตอนเด็กหรือผู้ใหญ่ มีครอบครัว มีลูก เธอเพิ่งค้นพบคำตอบให้กับตนเอง แล้วเธอก็ตั้งใจว่าเธอต้องทำอะไรบางอย่างเพื่อให้ชีวิตเธอดีขึ้น เธอจะไปอ่านหนังสือในห้องสมุด ไปฟังตัวอย่างของคนที่แซ่กว่าเธอในโบสถ์ เธอบอกกับตนเองว่าเธอจะไม่แคร์คนอื่น ไม่สนใจกับเสื้อผ้า สิ่งเหล่านี้ทำให้เธอไม่มีความสุข เมื่อเธอคิดได้เช่นนี้ เธอจึงตัดสินใจลา Mrs. Dalloway กลับ

ข. ผู้อ่านจะเห็นการพัฒนาบุคลิกภาพของ Mabel จากผู้ไม่รู้จักตนเองใฝ่ฝันที่จะใช้ชีวิตหรูหราในตอนต้น มาสู่การรู้จักตนเอง รู้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เธอมีชีวิตที่ล้มเหลวไม่มีความสุข เหมือนเธอได้ค้นพบสิ่งที่มีค่าที่สุดในชีวิตของเธอ จะเห็นว่าเป็นเรื่องราวของตัวละครผู้นี้แต่ผู้เดียวมากกว่าที่จะเน้นเหตุการณ์ จึงจัดว่า "The New Dress" เป็น short story of character

การประเมินผลท้ายบท จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. How did Mabel feel when she saw herself in the mirror at the beginning of the story?
2. What did she wear to the tea-party at Mrs. Dalloway's house?
3. What did she think about her feeling as she greeted Mrs. Dalloway?
4. What did she think about the guests at the tea-party held by Mrs. Dalloway?
5. What did she recall about the reason why she had to wear this dress to the tea-party?
6. Who walked past while she was thinking about the guests in the tea-party?
7. What did Rose say to her?
8. What did she think about Rose Shaw's admiration?

9. What did she think further about the guests and herself after Rose Shaw had walked past?
10. Who else admired her dress?
11. Did she believe his admiration?
12. Who said to her that her dress would look nice if it was shorter?
13. What did she think about Miss Milan when she heard Miss Milan's comment?
14. Who shouted that Mabel got a new dress?
15. How did she feel after Charles Burt had shouted?
16. What did Mrs. Holman ask Mabel?
17. How did she feel when Mrs. Holman asked her that?
18. What did she recall after Mrs. Holman had talked with her?
19. Why did she wonder why she feel happy at that time and why did she feel not happy toward her present life?
20. What did she plan to do for the next day after her discovery of herself?
21. What did she do after this?
22. What did Mrs. Dalloway say to her?
23. What did Mabel say to Mr. Dalloway when she met him downstairs?
24. What did she tell herself?